24/12/2024

24 Δεκεμβρίου: Εορτάζει ο Άγιος Αχμέτ ο εξ Αγαρηνών

/ Βίοι Αγίων

Σήμερα, 24 Δεκεμβρίου, παραμονή των Χριστουγέννων, εορτάζουμε τα προεόρτια της πανίερης εορτής της Γεννήσεως του Κυρίου μας και η Εκκλησία τιμά τη μνήμη της Αγίας Οσιοπαρθενομάρτυρος Ευγενίας και του Αγίου Αχμέτ του εξ Αγαρηνών.

- *Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος*

Άγιος Αχμέτ ο εξ Αγαρηνών

Η χάρις του Θεού επισκιάζει συχνά και ανθρώπους καλής θελήσεως, οι οποίοι

ανήκουν σε άλλες θρησκείες, να δουν την αλήθεια, με σκοπό πάντα τη σωτηρία τους. Μέσα στο αγιολόγιο της Εκκλησίας μας υπάρχουν πολλοί άγιοι, οι οποίοι έλαμψε στην ψυχή τους το φως του Αγίου Πνεύματος και οδηγήθηκαν στη σωτηρία και στη θέωση, με την ένταξή τους στην Εκκλησία του Χριστού. Πολλοί από αυτούς ήταν μουσουλμάνοι. Κλασσική περίπτωση είναι αυτή του αγίου Αχμέτ του εξ Αγαρηνών, ο οποίος μεταστράφηκε θαυματουργικά στον Χριστό και μαρτύρησε για τη μεταστροφή του, κατατασσόμενος στη χορεία των Νεομαρτύρων.

Ο Αχμέτ έζησε τον 17ο αιώνα στην Κωνσταντινούπολη και κατείχε υψηλό κρατικό αξίωμα. Υπηρετούσε ως δεύτερος καλλιγράφος στη γραμματεία του σουλτάνου. Η θέση του του εξασφάλισε μια άκρως προνομιακή θέση, η οποία τον κατέτασσε στους ευγενείς και σπουδαίους κατοίκους της πρωτεύουσας του οθωμανικού κράτους. Απολάμβανε τιμές και πλούτη και έχαιρε σεβασμού και υπολήψεως. Ήταν δε πιστός μουσουλμάνος, ο οποίος τηρούσε όλες τις θρησκευτικές επιταγές του Ισλάμ.

Ήταν άγαμος, αλλά συζούσε με μια όμορφη και πιστή ρωσίδα χριστιανή ορθόδοξη παλλακίδα, μια από τις πολλές δούλες του, οι οποίες είχαν συλληφθεί σκλάβες κατά τον Α΄ ρωσοτουρκικό πόλεμο (1682-1725) και μοιράστηκαν στους αξιωματούχους Οθωμανούς. Αυτό το επιτρέπει ο μουσουλμανικός νόμος, διότι προβλέπεται από το Κοράνιο, να σκλαβώνονται οι γυναίκες των εχθρών και να κλείνονται, ως ερωτικές, και άλλου είδους, σκλάβες, στα χαρέμια των νικητών μουσουλμάνων. Θεωρείται κάτι σαν δώρο από τον Αλλάχ σ’ αυτούς, για τη συμμετοχή τους στον πόλεμο κατά των «απίστων». Μια γραία, από τις σκλάβες του, επίσης ρωσίδα, συνήθιζε να πηγαίνει τις μεγάλες γιορτές στην εκκλησία. Προφανώς λόγω της ηλικίας της δεν της αρνιόταν αυτή της την επιθυμία. Η παλλακίδα γυναίκα του δεν εκδήλωνε, λόγω φόβου, την πίστη της και γι’ αυτό δεν ζητούσε να της επιτρέψει να εκκλησιάζεται και να εκδηλώνει δημόσια την χριστιανική της ιδιότητα. Παρ’ όλα αυτά όμως συμπεριφέρονταν στις σκλάβες του και στην παλλακίδα του σχετικά καλά.

Η χριστιανή γραία σκλάβα έφερνε από την εκκλησία κρυφά αντίδωρο στην χριστιανική παλλακίδα, η οποία το έπαιρνε στα χέρια της και το έτρωγε με μεγάλη ευλάβεια. Επίσης συχνά της έφερνε και αγιασμό. Κάποια, από αυτές τις μέρες, ο Αχμέτ πλησίασε την παλλακίδα και αισθάνθηκε μια υπέροχη γλυκιά ευωδία να βγαίνει από το στόμα της. Γεμάτος απορία τη ρώτησε τι αρωματικό φαγητό είχε φάει και μοσχοβολούσε το στόμα της. Εκείνη φοβούμενη, αρνιόταν να του φανερώσει ότι τρώει κρυφά το αντίδωρο, που της φέρνει η γραία από την εκκλησία. Εκείνος, γεμάτος περιέργεια επέμεινε και εκείνη αναγκάστηκε να του ομολογήσει ότι το μόνο που είχε φάει ήταν το αγιασμένο ψωμί, που της έδωσε η

ηλικιωμένη χριστιανή σκλάβα.

Ο Αχμέτ απόρησε και ταυτόχρονα άρχισαν να στριφογυρίζουν στο μυαλό του διάφορα ερωτήματα. Πως είναι δυνατόν πιστοί μιας ψεύτικης θρησκείας, ειδωλολατρικής, όπως θεωρούν τον Χριστιανισμό οι μουσουλμάνοι, να προκαλεί αυτό το θαυμαστό και ανεξήγητο φαινόμενο. Ζήτησε από τη γραία να του εξηγήσει τι είναι αυτό το αγιασμένο ψωμί.

Η γριά του έδωσε κάποιες διευκρινήσεις, αλλά ο ίδιος ήθελε να πάει να δει με τα μάτια του την τελετουργία στην εκκλησία. Εδώ προφανώς άρχισε να τον επισκέπτεται η θεία χάρις, η οποία τον οδηγούσε στη μεταστροφή του. Αποφάσισε κάποια Κυριακή να μεταβεί σε μια από τις εκκλησίες της Πόλης. Πέταξε τα τουρκικά ενδύματα, ντύθηκε σαν ρωμηός και πήγε στο ναό του Πατριαρχείου να παρακολουθήσει κρυφά τη Θεία Λειτουργία.

Μόλις εισήλθε στο ναό ένοιωσε μια ανεξήγητη χαρά. Παρακολουθούσε με προσοχή κάθε στιγμή της θείας ιερουργίας. Αλλά την ώρα της Μεγάλης Εισόδου συνέβη ένα απροσδόκητο και θαυμαστό φαινόμενο. Έβλεπε τον ιερέα, ο οποίος μετέφερε τα Τίμα Δώρα, να μην πατά στη γη και να λάμπει ολόκληρος! Στη συνέχεια όταν ο Πατριάρχης ευλογούσε το λαό, διέκρινε να ξεπετάγονται από τα χέρα του φωτεινές ακτίνες, οι οποίες κατευθύνονταν στα κεφάλια των πιστών. Όμως καμιά αχτίδα δεν ερχόταν στο κεφάλι το δικό του! Κατάλαβε πως αυτό το φως ήταν θεϊκό και πως ο ίδιος το στερούταν, προφανώς εξαιτίας τη πίστης του.

Αυτή η εμπειρία τον συντάραξε. Κατάλαβε την ίδια στιγμή ότι η πίστη των Χριστιανών ήταν αληθινή πίστη και πως ο ίδιος βρισκόταν στην πλάνη. Αμέσως αναλύθηκε σε δάκρυα και πήρε τη μεγάλη απόφαση να γίνει χριστιανός. Γύρισε στο σπίτι του αλλαγμένος. Έλαμπε από χαρά και αγαλλίαση. Το ίδιο και στο χώρο της εργασίας του στο Σαράι. Άρχισε να μιλάει ανοικτά, μπροστά στους συναδέλφους του, με κολακευτικά λόγια για τους χριστιανούς και να εξυψώνει την πίστη τους. Συχνά έκανε συγκρίσεις με το Ισλάμ, εξαίροντας τον Χριστιανισμό και στηλιτεύοντας τις αδυναμίες του μουσουλμανισμού.

Οι συνάδελφοί του παραξενεύτηκαν για τα όσα περίεργα άκουγαν από το στόμα του Αχμέτ και άρχισαν να τον υποψιάζονται για εξωμότη. Ο τρίτος καλλιγράφος, ο οποίος εποφθαλμιούσε τη θέση του έτρεξε και τον ανάφερε στον αρχιγραμματέα, ότι βλασφημεί το Ισλάμ. Αμέσως εκείνος τον κατάγγειλε στις ανακριτικές αρχές, οι οποίες και έδωσαν εντολή να συλληφθεί και να οδηγηθεί στο δικαστήριο. Δέσμιος οδηγήθηκε στον τούρκο δικαστή, όπου ομολόγησε την μεταστροφή του στην χριστιανική πίστη. Μάλιστα ομολόγησε και τον θαυματουργικό τρόπο της μεταστροφής του, ευχόμενος στους δικαστές και στο ακροατήριο να αξιωθούν και

αυτοί μιας τέτοιας θαυματουργικής μεταστροφής στη αληθινή πίστη. Να αρνηθούν την απατηλή μουσουλμανική θρησκεία και να πιστέψουν στο Χριστό, τον αληθινό Θεό και σωτήρα του κόσμου.

Όπως ήταν φυσικό η θαρραλέα αυτή ομολογία του προκάλεσε την οργή του δικαστή. Διέταξε να τον κλείσουν στη φυλακή, μαζί με τους ποινικούς κρατούμενους και να τον αφήσουν νηστικό και διψασμένο για μια εβδομάδα. Ο Αχμέτ δέχτηκε τη φυλάκισή του και το μαρτύριο της πείνας και της δίψας με ευχαρίστηση. Στη φυλακή μέρα και νύχτα προσευχόταν στο Χριστό να τον φωτίσει και να τον στηρίξει στα μελλοντικά δεινά που τον περίμεναν.

Κατόπιν τον παρουσίασαν και πάλι στο δικαστήριο, όπου ο δικαστής περίμενε να έχει μετανιώσει και να επιστρέψει στο Ισλάμ. Εκείνος άρχισε ξανά να ομολογεί και πάλι με όλη τη δύναμη της ψυχής του την πίστη του στο Χριστό. Όταν ο δικαστής τον ρώτησε, αν η πείνα και δίψα τον συνέτισαν, εκείνος απάντησε πως η νηστεία στη φυλακή τον βοήθησε να εξαγνιστεί και να του αποκαλυφθούν τα μυστήρια της χριστιανικής πίστεως. Πως, αυτή η κακοπάθεια του στερέωσε περισσότερο την πίστη του στο Χριστό. Πως, ευκολότερο θα ήταν γι’ αυτόν να ζυμώσει πέτρες και σίδερα με τα χέρια του, παρά να του αλλάξει τη νέα του πίστη!

Ο δικαστής, γεμάτος θυμό και οργή, τον έστειλε στο σουλτάνο να αποφανθεί γι’ αυτόν. Αλλά και εκεί ο Μάρτυρας την ίδια στάση κράτησε. Ομολόγησε το Χριστό, παρά τις απειλές του μεγάλου και φοβερού ηγεμόνα. Τότε εκείνος διέταξε να θανατωθεί δια αποκεφαλισμού. Ο ηρωικός αθλητής του Χριστού άκουσε με πρωτοφανή ηρεμία την απόφαση και χωρίς την παραμικρή ταραχή. Μια γλυκιά ιλαρότητα ζωγραφίστηκε στο ταλαιπωρημένο πρόσωπό του. Οι δήμιοι τον οδήγησαν στον τόπο της εκτελέσεως. Εκείνος, τους ακλουθούσε, γεμάτος χαρά και αγαλλίαση, φωνάζοντας με όλη του τη δύναμη, ότι βαδίζει στη βάπτισή του στο αίμα του, που θα χυθεί για το Χριστό και πως ονομάζεται πλέον Χριστόδουλος και όχι Αχμέτ! Ότι πια αξιώνεται να γίνει ταπεινός δούλος του Δεσπότη Χριστού. Αποκεφαλίστηκε στις 3 Μαΐου 1682, εν μέσω αγρίων κραυγών, αναθεματισμών και καταρών από το πλήθος των φανατικών μουσουλμάνων, οι οποίοι πήγαν να δουν την εκτέλεση του «εξωμότη». Οι δήμιοι πέταξαν το σώμα του στη ακτή και έδωσαν διαταγή να μην το θάψουν. Ένα υπερκόσμιο φως το έλουζε για πολλές ημέρες!

Εορτάζει στις 24 Δεκεμβρίου εκάστου έτους.